

ΓΙΟΤΑ ΦΩΤΟΥ
ΜΕ 6
ΚΛΙΚ

ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Με 6 κλικ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώτα Φώτου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αλεξία Οθωναίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Γιώτα Φώτου, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1563-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1564-2

Τεπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΟΤΑ ΦΩΤΟΥ

ΜΕ 6

ΚΛΙΚ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Παιδικά

- Ο Αόρατος Πολ*, 2005 (Βραβείο Μυθιστορήματος
από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά)
Το πρώτο μου βιβλίο, λέξεις και προτάσεις, 2005
Η Βασιλική και η νεράιδα του νερού, 2006
Μια καρφίτσα και δύο αυτοκίνητα, 2007
(Βραβείο Μυθιστορήματος από τη Γυναικεία
Λογοτεχνική Συντροφιά)
Το κόκκινο αυγό της Γαβριέλας, 2009
Μασάς, φυσάς και νικάς, 2009
Τα χριστουγεννιάτικα δώρα της Γαβριέλας, 2010
Οι διακοπές της Γαβριέλας, 2011
Δε θέλω να με πάρει ο ύπνος!, 2011
Κώδικας 99, 2012
Όταν χάσαμε την Ντόλυ, 2014

Ενηλίκων

- Τα βιολιά της χαράδρας*, 2008
Το δάκρυ του κρίνου, 2010
Σβησμένα φεγγάρια, 2011
Το τίμημα της προδοσίας, 2013
Το διώροφο της Τσιμισκή, 2015

Στον Στέργιο που μεγαλώνει

Νέος προσανατολισμός

6 Ιουνίου
Βίβιαν

Η Βίβιαν Παπαδήμα αναστέναξε βαθιά κι άφησε τη σκέψη της να γυρίσει πίσω. Πώς πέρασαν τόσο γρήγορα όλα αυτά τα χρόνια; Ήταν σχεδόν πέντε όταν η μητέρα της την πρωτοέφερε σε τούτο το σχολείο να παρακολουθήσει το πρόγραμμα των προνηπίων. Θυμόταν που γκρίνιαζε, δεν έλεγε να αφήσει τα φουστάνια της. Κι ύστερα γνώρισε τη Ρόη, κι από τότε κόλλησαν η μία στο πλάι της άλλης κι ακόμα κολλητές παρέμεναν. Εκείνη την εποχή η Ρόη ήταν ένα αδυνατούτσικο μυξιάρικο, χειρότερα φοβισμένο από την ίδια, και τώρα... Τώρα δίπλα της καθόταν μια εκθαμβωτική και ανεξάρτητη δωδεκάχρονη κοπέλα, η πιο όμορφη του σχολείου. Ακόμα και τα γυμνασιοκόριτσα έσβηναν εμπρός της. Προσπαθώντας να κυριαρχήσει στην παρόρμηση που γεννήθηκε μέσα της να αγκαλιάσει

τη φιλενάδα της, να της πει ότι τη θέλει για πάντα κοντά της, έριξε το βλέμμα της έξω από το παράθυρο. Τα Εκπαιδευτήρια Νικολάου ήταν χτισμένα δίπλα σε ένα αλσύλλιο με πεύκα, στη Βάρη. Τα παράθυρα της δικής τους αίθουσας εξασφάλιζαν την καλύτερη θέα τόσο στο δασάκι όσο και στην κεντρική είσοδο. Εκεί έξω πάντα διαδραματιζόταν κάτι πιο ενδιαφέρον από όσα μέσα στην αίθουσα, που αποσπούσε την προσοχή της από το μάθημα. Είχαν κανονίσει με τη Ρόη κάθε εβδομάδα να εναλλάσσονται στη θέση δίπλα στο παράθυρο. Έτσι, αυτές οι τελευταίες ημέρες του σχολικού έτους βρήκαν τη Βίβιαν δίπλα στο τζάμι, να χαζεύει από το παράθυρο τους γονείς που μπαινόβγαιναν και τα σχολικά λεωφορεία που μετέφεραν τους μαθητές των άλλων τάξεων στις τελευταίες εκπαιδευτικές τους επισκέψεις.

«Βίβιαν, φαντάζομαι ότι σημείωσες όσα είπα να μεταφέρετε στους γονείς σας. Σωστά;»

Ο νεαρός δάσκαλος την κοιτούσε συνοφρωμένος.

«Εννοείται! Φυσικά τα σημείωσα!» Η Βίβιαν κοίταξε λοξά το τετράδιο της Ρόης, αλλά μόνο κάτι μουτζούρες είδε και μια καρδιά με τα αρχικά Ρ-Κ. Δεν ήταν η μόνη που ταξίδευε νοερά έξω από την τάξη, όσο ο κύριος Μπαλαής μιλούσε.

«Χμ! Σε περίπτωση που κάτι σου ξέφυγε, να επαναλάβω λοιπόν ότι οι εγγραφές στο γυμνάσιο θα γίνουν μέσα από τη διεύθυνση του δημοτικού. Ωστόσο χρειαζόμαστε την αίτηση των γονέων και κηδεμόνων για να

κανονίσουμε το μαθητικό δυναμικό των τμημάτων της πρώτης γυμνασίου. Εάν κάποιος από σας δεν επιθυμεί να συνεχίσει στα Εκπαιδευτήρια Νικολάου, πρέπει να πει στους γονείς του να φέρουν τα απαραίτητα δικαιολογητικά για μετεγγραφή. Θα θυμάσαι που σας δόθηκε ο σχετικός κατάλογος δέκα μέρες νωρίτερα».

«Και βέβαια το θυμάμαι. Εννοείται ότι θα τους το πω μόλις πάω στο σπίτι. Πρώτα θα τους πω για την αίτηση και μετά θα τους χαιρετήσω». Προσπάθησε να το παίξει άνετη, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν.

Τα γελάκια που ακούστηκαν δεν κατάφεραν να διώξουν τον πάγο που κατέλαβε μεμιάς την καρδιά της. Οι γονείς της είχαν την έντυπη αίτηση αλλά –από όσο εκείνη γνώριζε– δεν την είχαν καταθέσει, ούτε την είχαν υπογράψει. Τελευταία μασούσαν τα λόγια τους κάθε φορά που η συζήτηση έφτανε στο θέμα αυτό. Ωστόσο, αυτή τη στιγμή δε θα έδινε τη χαρά σε κάποιους συμμαθητές της να υποψιαστούν ότι η ιδιωτική εκπαίδευση λάβαινε τέλος για εκείνη. Ίσως τον Σεπτέμβρη να ήταν αναγκασμένη να συνεχίσει σε δημόσιο σχολείο, μακριά από τους φίλους της. Πώς θα ήταν σε ένα δημόσιο γυμνάσιο; Και η Ρόη; Εκείνη σίγουρα θα παρέμενε στα Εκπαιδευτήρια Νικολάου, και δεν έχανε ευκαιρία να τονίζει ότι επιτέλους θα περνούσε στο απέναντι κτίριο όπου στεγαζόταν το γυμνάσιο κι έτσι θα βρισκόταν κοντά στον αγαπημένο της, τον Κωνσταντίνο. Έναν χρόνο μεγαλύτερος αυτός, δεν έκρυβε το ενδιαφέρον που

της είχε, και η Ρόη ονειροβατούσε εδώ και μήνες ζωγραφίζοντας καρδιές στα εξώφυλλα των βιβλίων της. Εκείνο που την έκανε περισσότερο χαρούμενη ήταν ότι είχε βάλει στην άκρη τα γυμνασιοκόριτσα που πολιορκούσαν τον Κωνσταντίνο. Όλα αυτά βέβαια για τη Βίβιαν δεν έδειχναν ιδιαίτερα σοβαρά –η ίδια ήταν πολύ εγωίστρια για να σαλιαρίζει με τα αγόρια–, αλλά αφού η φιλενάδα της ορκιζόταν ότι τον αγαπούσε τον Κωνσταντίνο, τότε δεν της έμενε τίποτε άλλο παρά να ανέχεται την πολύωρη φλυαρία της καθώς της περιέγραφε τη στιγμή του φιλιού που της έδωσε εκείνος έναν μήνα πριν. Μπλιαχ! Στη Βίβιαν όλα αυτά μάλλον αηδία έφερναν.

Ο δάσκαλος εκείνη τη στιγμή βάλθηκε να τους αναλύει κάποια συνθήκη που υπογράφηκε ανάμεσα στην Ελλάδα και άλλες χώρες.

Ήμαρτον, τελευταία εβδομάδα!

Η Ρόη έγραψε στο τετράδιό της: «Θα πάμε το απόγευμα στο εμπορικό κέντρο να αγοράσουμε μαγιό και μπλουζάκια;» και σκούνησε τη Βίβιαν. Εκείνη τράβηξε το τετράδιο εμπρός της και απάντησε: «Δεν πρόκειται να ψωνίσω φέτος. Μου το ξεκαθάρισαν ότι δεν υπάρχουν χρήματα».

Η φιλενάδα της ήταν η μόνη που γνώριζε την οικονομική κατάσταση της οικογένειας Παπαδήμα. Γνώριζε δηλαδή αυτά που ήξερε και η ίδια η Βίβιαν, όσα της είχαν πει οι γονείς της. «Έλα μόνο για παρέα. Κι εγώ δε θα αγοράσω όσα αγοράζα τις προηγούμενες χρονιές». Το

μολύβι έμεινε για λίγο μετέωρο στο χέρι της Βίβιαν πριν γράψει «Οκέι». Την επόμενη ώρα, σε ολόκληρη την τάξη επικράτησε αναστάτωση, αφού οι ώρες της φυσικής αγωγής εκείνη την εβδομάδα ήταν αφιερωμένες στην κολύμβηση. Τα Εκπαιδευτήρια Νικολάου διέθεταν κατάλληλη πισίνα για παιδιά και είχαν παράδοση στο άθλημα. Τα τελευταία χρόνια κάποιοι μαθητές είχαν λάβει διακρίσεις ακόμα και σε εθνικό επίπεδο. Το κορίτσι, φορώντας μαγιό και σκουφάκι, στάθηκε για λίγο δίπλα στην πισίνα αναστενάζοντας βαθιά. Το μέλλον της έδειχνε αβέβαιο. Αν οι πληροφορίες της ήταν σωστές, τότε τα δημόσια σχολεία όχι πισίνα αλλά ούτε τουαλέτες της προκοπής διέθεταν. Αυτή η σκέψη τής χάλασε πάλι τη διάθεση και έμεινε απλώς να παρακολουθεί κάποιες συμμαθήτριές της που προσπαθούσαν να κατακτήσουν την τεχνική της πεταλούδας, ενώ κανονικά θα έπρεπε να μπει και να ακολουθήσει το δικό της ατομικό πρόγραμμα που της είχε συστήσει η γυμνάστρια. Το κολύμπι και η φωτογραφία ήταν οι δυο μεγάλες της αγάπες. Στο νερό μπορούσε να συγκεντρωθεί, να βρει τον αληθινό της εαυτό, ενώ μέσα από την κάμερα έβλεπε καλύτερα τον κόσμο στον οποίο ζούσε. Είχε ήδη διακριθεί σε αγώνες κολύμβησης μαθητικού επιπέδου και κάποιες φωτογραφίες της είχαν βραβευτεί σε ανάλογους διαγωνισμούς. Όλοι έλεγαν πως, μεγαλώνοντας, θα γινόταν μια μεγάλη αθλήτρια κολύμβησης και επίσης μια εξαιρετική φωτογράφος.

Πόσο άσχημη ήταν αλήθεια η οικονομική κατάσταση

της οικογένειας; Θα αναγκάζονταν να κόψουν τη συνδρομή της στο ιδιωτικό κολυμβητήριο που τη φιλοξενούσε σχεδόν κάθε απόγευμα, χειμώνα καλοκαίρι; Ευτυχώς είχε ήδη όλο τον απαραίτητο εξοπλισμό για να βγάζει φωτογραφίες, κι έτσι δε θα επιβάρυνε με πλέον έξοδα τους γονείς της!

Χμ! Πριν από λίγους μήνες θα γελούσε αν κάποιος της έλεγε πως θα την απασχολούσαν τέτοιου είδους σκέψεις. Ενώ τώρα! Τώρα όλα πλέον είχαν αλλάξει!

Τρεις ώρες αργότερα, μέσα στο σχολικό που τους πήγαινε στο σπίτι, έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο της Ρόης, επιβεβαιώνοντας το ραντεβού για το εμπορικό κέντρο, και σηκώθηκε από τη θέση της καθώς το αυτοκίνητο μπήκε στον ήσυχο δρόμο της Κηφισιάς όπου βρισκόταν το σπίτι της. Η μονοκατοικία της οικογένειας Παπαδήμα είχε χτιστεί πριν από δέκα χρόνια μέσα σε ένα μεγάλο οικόπεδο. Χωρίς εξωφρενικές πολυτέλειες –εκτός ίσως από την πισίνα του κήπου–, αναπτυσσόταν σε δυο ορόφους με τρεις κρεβατοκάμαρες και ξενώνα επάνω, σαλοτραπεζαρία, κουζίνα και γραφείο κάτω. Στην αυλή, εκτός από την πισίνα, υπήρχε ένας μικρός ανθόκηπος, σαλόνι κήπου, αρκετά δέντρα και στεγασμένος χώρος για μπάρμπεκιου. Ο ψηλός πετρόκτιστος μαντρότοιχος με μια σειρά πεύκων δίπλα του προφύλασσε την ιδιωτική ζωή της οικογένειας από τα αδιάκριτα μάτια.

Στα τριάντα τρία του ο Λευτέρης Παπαδήμας είχε

επενδύσει τις λιγοστές οικονομίες του στο χρηματιστήριο. Στάθηκε κάτι παραπάνω από τυχερός, αφού σε δυο χρόνια κέρδισε αρκετά χρήματα με τα οποία άνοιξε μια εργολαβική εταιρεία. Η δουλειά αυτή αποδείχτηκε πολύ κερδοφόρα και ο κύριος Παπαδήμας, με σπουδές γεωπόνου, δήλωσε παραίτηση στο Υπουργείο Γεωργίας όπου ήταν διορισμένος για να ασχοληθεί με τον χώρο της οικοδομής. Τότε ήταν που γνώρισε την Αλίκη και παντρεύτηκαν. Το μόνο ακίνητο που έχτισε για την οικογένειά του ήταν το σπίτι της Κηφισιάς. Τα υπόλοιπα κέρδη πήγαιναν σε εργολαβίες, ενώ παράλληλα, με προσεκτικές κινήσεις, συνέχιζε τη δραστηριότητά του στο χρηματιστήριο, στηριζόμενος στο ταλέντο και στη διορατικότητά του. Η αρχή της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα τον βρήκε να έχει ρίξει όλο του το κεφάλαιο στην ανέγερση δέκα μονοκατοικιών μέσα σε οικόπεδο των βορείων προαστίων που το είχε χρυσοπληρώσει. Πίστευε ότι με την πώληση των οικοδομών θα είχε πλέον εξασφαλίσει το δικό του μέλλον αλλά και των παιδιών του. Προτού καταφέρει να βρει αγοραστή έστω και για μία από αυτές τις μονοκατοικίες, ο τομέας της οικοδομής πήρε κάθετη βουτιά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι μετοχές του στο χρηματιστήριο έπιασαν πάτο. Αναγκάστηκε να δανειστεί από τις τράπεζες για να πληρώσει υλικά και εργαζομένους. Και αφού τα πράγματα όλο και χειροτέρευαν, πήρε κι άλλα δάνεια για να αντεπεξέλθει στις δόσεις των πρώτων, και τελικά οι τράπεζες κατέσχεσαν τις μισοτε-

λειωμένες οικοδομές κι εκείνος ακόμα βρισκόταν χρεωμένος και με μηδενικό εισόδημα. Η οικογένεια Παπαδήμα, που για αρκετά χρόνια ζούσε μέσα στη χλιδή, τώρα στερούνταν τα απαραίτητα. Ο ίδιος ο Λευτέρης Παπαδήμας είχε πέσει σε κατάθλιψη, ενώ η γυναίκα του η Αλίκη στην κυριολεξία έχασε τον εαυτό της. Τέλος τα ταξίδια στο εξωτερικό, τα επώνυμα ρούχα, τα κομμωτήρια και τα ακριβά κέντρα αισθητικής. Προσπαθούσε να γυρίσει πίσω στα νεανικά της χρόνια, όταν σπούδαζε αγγλική φιλολογία και κατάφερνε να ζει με ελάχιστα χρήματα, ωστόσο τώρα δίπλα της υπήρχαν δυο παιδιά τα οποία είχαν συνηθίσει σε έναν διαφορετικό τρόπο ζωής που προαπαιτούσε αρκετά χρήματα. Μέσα από τις έντονες συζητήσεις που γίνονταν ανάμεσα στους γονείς της η Βίβιαν άρχισε να υποψιάζεται τη νέα κατάσταση, μόνο όμως όταν στερήθηκε τις βόλτες, τα ψώνια, ακόμα και το πλούσιο καθημερινό τραπέζι, αντιλήφθηκε την πραγματικότητα. Φυσικά είχε ακούσει για τη δεινή κατάσταση της χώρας, αλλά ποτέ δεν πίστευε ότι όλα αυτά αφορούσαν και την ίδια. Γύρω στην άνοιξη ο πατέρας αποκάλυψε ότι η Βίβιαν φοιτούσε στα Εκπαιδευτήρια Νικολάου μόνο και μόνο επειδή είχε προπληρώσει τα διδάκτρα και πως την επόμενη χρονιά μονάχα ένα θαύμα θα την κρατούσε μακριά από τη δημόσια εκπαίδευση. Και το κορίτσι έλπιζε μέρα με τη μέρα να το δει αυτό το θαύμα στο χαμόγελο των γονιών της, που όμως ποτέ δε ζωγραφίστηκε στα χείλη τους.

«Ο κύριος Μπαλαής μάς είπε να σας υπενθυμίσουμε την αίτηση για την εγγραφή μας στο γυμνάσιο», ανακοίνωσε την ώρα του φαγητού. Οι γονείς της την κοίταξαν για λίγο και δεν είπαν τίποτα.

«Τι θα γίνει τελικά με μένα; Δεν πρέπει να ξέρω;»

Ο πατέρας δίπλωσε την πετσέτα, έριξε ένα βλέμμα στη γυναίκα του και, παίρνοντας τη συγκατάθεσή της που ήρθε με ένα νεύμα, είπε: «Βίβιαν, λέγαμε να σου μιλήσουμε μόλις τελείωνε η σχολική χρονιά, αλλά... Ας είναι! Ό,τι έχω να πω θα το πω με λίγες κουβέντες και θέλω να ξέρεις ότι η απόφασή μας είναι οριστική, έτσι ώστε να αρχίσεις να συνηθίζεις με την ιδέα. Λοιπόν, σύντομα πρόκειται να φύγουμε από τούτο το σπίτι. Το πουλήσαμε, όπως και όλη την υπόλοιπη ακίνητη περιουσία μας, για να ξεχρεώσουμε τις τράπεζες. Με τα λίγα χρήματα που μας μένουν θα κάνουμε μια νέα αρχή στο χωριό. Θα ζήσουμε εκεί από δω και πέρα, η μαμά σου θα κάνει μαθήματα αγγλικών σε παιδιά και εγώ θα ασχοληθώ με τα κτήματα. Είναι τα μόνα περιουσιακά στοιχεία που μας απέμειναν. Όπως ξέρεις, εδώ και τρία χρόνια ψάχνω για δουλειά, αλλά δεν μπορώ να βρω τίποτα, και το μόνο που καταφέρνω μένοντας εδώ είναι να βουλιάζω στα χρέη. Ξέρω ότι είναι σκληρό όλο αυτό για σας τους δυο –ιδιαίτερα για σένα, ο Μάνος είναι μικρός και θα προσαρμοστεί πιο εύκολα– αλλά πιστεύω με, δεν έχουμε άλλη επιλογή».

Είχε καταφέρει να την αφήσει στην κυριολεξία με

το στόμα ανοιχτό και το πιρούνι μετέωρο στο χέρι της.

«Δεν είμαι μικρός!» διαμαρτυρήθηκε ο εφτάχρονος αδελφός της μόλις κατάπие, και η Βίβιαν μετά βίας συγκρατήθηκε να μην του δώσει μια σφαλιάρα, λες κι αυτός ήταν η αιτία όσων συνέβαιναν. Ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να ακούσει το κορίτσι εκείνη τη στιγμή. Θα συμβιβαζόταν με το δημόσιο σχολείο, θα μπορούσε να στερηθεί τους συμμαθητές της, αλλά να φύγουν από το σπίτι, από την Αθήνα, από την πόλη όπου έμενε η Ρόη; Για μια στιγμή πίστεψε ότι είχε παρανοήσει.

«Δηλαδή για πόσο; Στο χωριό; Ποιο χωριό;» Ούτε καταλάβαινε τι έλεγε. Ήταν απίστευτο!

«Στο χωριό του πατέρα σου για... Για αρκετά χρόνια μάλλον! Θα μείνουμε στο πατρικό του σπίτι και... Βίβιαν, κορίτσι μου, σε παρακαλώ πολύ, προσπάθησε να καταλάβεις ότι για κανέναν από εμάς δεν είναι εύκολο. Μη νομίζεις ότι δε σε σκεφτήκαμε. Μήνες τώρα προσπαθούμε να βρούμε μια άλλη λύση, αλλά...» Η μητέρα έδειχνε πραγματικά στενοχωρημένη.

«Σας μισώ!» φώναξε το κορίτσι και έτρεξε στο δωμάτιό του. Εκεί έβαλε τα κλάματα. Ένα τέταρτο αργότερα, άνοιξε ένα τετράδιο κι άρχισε να γράφει: *Σας μισώ, σας μισώ, σας μισώ όλους. Σας μισώ όλους, σας μισώ, σας μισώ...*

Η Ρόη θα την περίμενε στο εμπορικό κέντρο, αλλά τώρα δεν ήθελε ούτε να της μιλήσει ούτε να τη δει. Ήθελε μόνο να πεθάνει!

Την ίδια μέρα Στέργιος

«Γνωρίζω καλά ότι η τελευταία εβδομάδα του σχολικού έτους δεν ενδείκνυται για μαθήματα, αλλά θα ήθελα αυτή την ώρα να συγκεντρωθείτε στις ασκήσεις επανάληψης που σας έδωσα. Όποιος αντιμετωπίσει δυσκολίες να έρθει να τον βοηθήσω», ανακοίνωσε ο κύριος Κώστας, δάσκαλος της έκτης τάξης του Δημοτικού Σχολείου Καλοχωρίου.

Ένα «οχ!» ακούστηκε από τη μεριά των μαθητών.

«Μα, κύριε, και χθες τα ίδια μας είπατε!» πετάχτηκε αγανακτισμένη η Μαριάνθη.

«Και λοιπόν; Είναι κακό να επικεντρωθούμε στις επαναλήψεις, αφού έχουμε τελειώσει την ύλη; Όπως γνωρίζετε, ακόμα δεν έκλεισαν τα σχολεία. Τις επόμενες δυο ώρες θα κάνουμε μια πρόβα για τη γιορτή της αποφοίτησης. Άντε λοιπόν, μην καθυστερείτε!» Ο δάσκαλος, αφού έκανε δυο τρεις βόλτες ανάμεσα στα θρανία, κάθισε βαριεστημένος στην έδρα ξεφυλλίζοντας ένα περιοδικό με αθλητικό περιεχόμενο.

Ο Στέργιος Ζαρκινός έσκυψε στις ασκήσεις. Με μια

ματιά κατάλαβε ότι δεν υπήρχε τίποτα που να τον δυσκολέψει. Πήρε το μολύβι κι έπεσε με τα μούτρα στους τύπους και τους λογαριασμούς.

«Ξενέρωσα! Τώρα θα τα μάθουμε; Θα μπορούσε να μας αφήσει να παίξουμε στην αυλή, όπως έκανε ο δάσκαλος της τετάρτης», ψιθύρισε ο Γιάννης δίπλα του.

«Μη μου μιλάς, άσε με να συγκεντρωθώ! Πρέπει να ξεμπλέξω όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Μετά θα φύγω».

«Πώς θα φύγεις; Κρυφά;»

«Γίνονται αυτά; Όχι βέβαια. Θα πάρω άδεια».

«Πού θα πας;»

«Στο χωράφι θα πάω. Σήμερα αλωνίζουμε κι εγώ θέλω να βγάλω φωτογραφίες για το fotoschool. Δε θα έχω άλλη ευκαιρία».

Το fotoschool.gr ήταν ένας διαδικτυακός τόπος που είχε δημιουργηθεί από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο με σκοπό να αναδείξει ταλέντα στην τέχνη της φωτογραφίας και να δώσει διέξοδο στα ενδιαφέροντα πολλών παιδιών. Αριθμούσε εκατοντάδες μέλη, χωρισμένα σε υποομάδες ανά ηλικία. Οι εγγραφές είχαν γίνει τη χρονιά που πέρασε μέσα από τα σχολεία τα οποία εγγυήθηκαν για την ταυτότητα του κάθε χρήστη. Οι διαχειριστές της σελίδας είχαν στα χέρια τους τα πλήρη στοιχεία των μελών, τα οποία ωστόσο συμμετείχαν στις συζητήσεις με το username που είχαν επιλέξει. Ο Στέργιος ήταν από τους ελάχιστους μαθητές του Καλοχωρίου που είχε γίνει μέλος της ομάδας, καθώς ο πατέρας του πέρυσι

του είχε κάνει δώρο για τα γενέθλιά του μια καταπληκτική φωτογραφική μηχανή. Όταν την πήρε στα χέρια του, δεν είχε φανταστεί πως εκείνη θα εξελισσόταν σε μία από τις μεγάλες του αγάπες. «Έχεις καλό μάτι, σωστή αντίληψη και σταθερό χέρι», είπε ο πατέρας του βλέποντας τις πρώτες του φωτογραφίες κι από τότε το αγόρι είχε προχωρήσει πολύ στον τομέα αυτόν. Έτσι, όταν είδε στο fotoschool την προκήρυξη κάποιου διαγωνισμού όπου θα φαινόταν η συνολική δουλειά κάθε παιδιού, δήλωσε συμμετοχή.

«Όστε θα πας στα αλώνια για να βγάλεις φωτογραφίες. Ζηλεύω, φίλε! Θα ήθελα να έρθω μαζί σου. Είναι μέρες για μάθημα αυτές; Πες μου!»

Για τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά ο Στέργιος δεν άκουγε τη μουρμούρα του διπλανού του. Τελικά σηκώθηκε από το θρανίο του με ύφος θριαμβευτή και πλησίασε την έδρα.

«Κύριε, τελείωσα!»

Ο δάσκαλος τον κοίταξε για λίγο και στη συνέχεια πήρε το φυλλάδιο να το ελέγξει. Διόρθωσε ένα αποτέλεσμα, τονίζοντας ότι είναι ανοησία να χάνει κάποιος βαθμούς μόνο από βιασύνη, αφού ο τρόπος λύσης του συγκεκριμένου προβλήματος ήταν σωστός αλλά ο πολλαπλασιασμός λανθασμένος. Τελικά του έδωσε πίσω το φυλλάδιο και περίμενε να τον δει να επιστρέφει στη θέση του.

«Κύριε, θα... θα ήθελα να ζητήσω άδεια να φύγω. Δε νιώθω τόσο καλά και...»

«Τι έχεις;»

«Πονοκέφαλο!»

«Πονοκέφαλο; Χμ! Με πονοκέφαλο έλυσες τις ασκήσεις γρηγορότερα από τον καθένα;»

Οχ! Ο Στέργιος κατάλαβε την γκάφα του. Ο δάσκαλος τον παρατηρούσε διασκεδάζοντας με την αμηχανία του.

«Λοιπόν, γιατί θέλεις να φύγεις;»

«Να! Εγώ έχω μόνο ένα ποίημα για τη γιορτή της αποφοίτησης και είδατε χθες ότι το λέω νεράκι!»

«Δηλαδή, θες να πεις ότι βαριέσαι την πρόβα;»

«Όχι! Κάθε άλλο, αλλά πρέπει να πάω στο σπίτι και... Δεν μπορώ να σας πω, αλλά πρέπει να πάω!»

«Χμ! Καλά, δεν επιμένω. Για να λες εσύ ότι πρέπει να φύγεις, μάλλον θα έχεις σοβαρό λόγο. Λοιπόν, σε εμπιστεύομαι, γι' αυτό πήγαινε στο γραφείο του διευθυντή και ζήτησέ του να τηλεφωνήσει στη μητέρα σου. Αν εκείνη δεχτεί να φύγεις, τότε φύγε».

Δεν περίμενε άλλο. Μάζεψε τα βιβλία μέσα στην τσάντα του και σε ένα λεπτό βρισκόταν στο γραφείο του διευθυντή. Εκείνος τον ρώτησε πάλι για την αιτία της αδιαθεσίας του, ο Στέργιος αυτή τη φορά είπε αόριστα ότι απλώς δεν ένιωθε καλά, ο διευθυντής τηλεφώνησε στη μητέρα του και τελικά του είπε: «Μπορείς να φύγεις, αλλά να προσέχεις στον δρόμο. Ανέλαβε την ευθύνη η μάνα σου».

Στο προαύλιο του σχολείου τα παιδιά της τετάρτης τάξης έπαιζαν ποδόσφαιρο, αγόρια εναντίον κοριτσιών,

κι ο δάσκαλος καθόταν στο πλατύσκαλο έχοντας αναλάβει τον ρόλο του διαιτητή. Η μπάλα ξεστράτισε κι ήρθε καταπάνω στον Στέργιο, εκείνος την έπιασε και την έστειλε πίσω. Τα παιδιά τον ευχαρίστησαν, αλλά το αγόρι δεν είχε ώρα ούτε να μάθει το σκορ. Έτρεξε έξω από το προαύλιο όπου βρισκόταν το ποδήλατό του, το ξεκλείδωσε και χάθηκε στη στροφή. Το Καλοχώρι ήταν ένα μεγάλο χωριό καταμεσής στον κάμπο. Τα οικόπεδα τεράστια, τα σπίτια ασπρισμένα, οι αυλές όλες στολισμένες με αμέτρητες γλάστρες που αποδείκνυαν τον ανταγωνισμό των γυναικών στην καλλιέργεια των λουλουδιών, και δίπλα σχεδόν σε κάθε σπίτι βρισκονταν οι αποθήκες όπου φυλάσσονταν οι σοδειές ώσπου να παραδοθούν στους εμπόρους. Απ' έξω περίμεναν τρακτέρ και κάθε λογής αγροτικά μηχανήματα. Ο Στέργιος καλημέρισε όσους συνάντησε στον δρόμο του.

«Σχολάσατε κιόλας;» τον ρώτησε η μητέρα της Μαριάνθης που, κρατώντας ένα λάστιχο ποτίσματος, έπλενε το πεζοδρόμιο έξω από το σπίτι της.

«Έχουμε άλλες δυο ώρες αλλά εγώ πήρα άδεια να φύγω», της φώναξε χωρίς να σταματήσει.

«Είσαι άρρωστος;» θέλησε να μάθει εκείνη.

«Όχι. Απλώς έχω δουλειά με τον πατέρα μου».

Φτάνοντας στο σπίτι του, άφησε έξω από την αυλή το ποδήλατο, πέταξε την τσάντα στη βεράντα, μπήκε για λίγο στο σπίτι και βγήκε κρατώντας τη φωτογραφική του μηχανή.

«Εγώ φεύγω!» φώναξε δυνατά.

Η μητέρα του, η κυρία Χριστίνα, φάνηκε στην πόρτα της κουζίνας σκουπίζοντας τα χέρια της σε μια πετσέτα.

«Να φας πρώτα!»

«Δεν πεινάω!»

«Τέλος πάντων! Να προσέχεις με το ποδήλατο στον χωματόδρομο! Και να μην αργήσεις! Μ' ακούς; Δε χρειάζεται να περιμένεις να τελειώσουν. Αχ! Ο πατέρας σου φταίει που σε ξεσηκώνει».

Σε δύο λεπτά είχε αφήσει τους ασφαλτοστρωμένους δρόμους του χωριού και πήρε τον κεντρικό αγροτικό χωματόδρομο. Πέρασε ανάμεσα από τους λαχανόκηπους και τα αμπέλια που περιέβαλλαν το χωριό και ξεστράτισε μπαίνοντας στο περιβόλι τους με τις ροδιές. Πριν από τρία χρόνια κάποιοι χωρικοί, έχοντας λάβει υποσχέσεις για επιδοτήσεις, αποφάσισαν να στραφούν στην καλλιέργεια ροδιών. Οι επιδοτήσεις δεν ήρθαν, όμως τα μικρά δεντράκια μεγάλωναν μέρα με τη μέρα και φέτος θα έδιναν για πρώτη φορά παραγωγή. Ο Στέργιος, με ύφος ειδήμονα, κατέβηκε από το ποδήλατο και εξέτασε από κοντά τα πορτοκαλιά λουλουδάκια με τον σκληρό κάλυκα που στόλιζαν τα φυλλώματα. Είχε πάρει τοις μετρητοίς όσα του είχε πει ο πατέρας του τη μέρα της δεντροφύτευσης.

«Αυτό το κτήμα σύντομα θα το αναλάβεις εσύ. Να το προσέχεις λοιπόν γιατί σ' αυτό στηριζόμαστε για τα έξοδα των σπουδών σου».

Καλά! Όσπου να έρθει η εποχή για σπουδές, έπρεπε

πρώτα να περάσουν άλλα έξι χρόνια, αλλά... Ναι, το πρόσεχε το κτήμα! Τα δέντρα μεγάλωναν μαζί του, κάποια από αυτά τα είχε τοποθετήσει ο ίδιος μέσα στις τρύπες που είχε ανοίξει το μηχάνημα, και είχε σκεπάσει τις ρίζες με τα ίδια του τα χέρια. Το πονούσε το κτήμα ο Στέργιος και δεν αναρωτιόταν τι θα γίνει με τις σπουδές του. Την ανταμοιβή του την έπαιρνε κάτι τέτοιες στιγμές σαν ετούτη. Τα καλοκλαδεμένα δέντρα στη σειρά, φορτωμένα με άνθη και ευωδιές, τον ανέβαζαν στον παράδεισο. Έκανε μια δυο βόλτες κάτω από τα κλαδιά και με διάθεση ακόμα πιο ανεβασμένη βγήκε πάλι στον χωματόδρομο. Το βουητό των εντόμων έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα στα αυτιά του. Όλα στο περιβόλι πήγαιναν κατ' ευχήν. Η φύση συμπλήρωνε τις προσπάθειες των ανθρώπων.

Τώρα ο κάμπος γύρω του χρύσιζε κάτω από τον μεσημεριάτικο ήλιο. Πού και πού κάποια αγροτεμάχια καταπράσινα, σπαρμένα με βαμβάκι, άλλαζαν τη μονοτονία του κίτρινου. Ξεφύσησε ανακουφισμένος. Φέτος, που ήθελε να είναι παρών στα αλώνια για να βγάλει φωτογραφίες, τα γεννήματα ωρίμασαν γρηγορότερα και έπρεπε να τα κόψουν προτού κλείσουν τα σχολεία. Όμως ο Στέργιος ήταν αποφασισμένος να βρει τη λύση. Γι' αυτό έφυγε από το σχολείο.

Η αποθήκη του συνεταιρισμού που βρέθηκε δεξιά του έσφυζε από κίνηση. Αγρότες είχαν κάνει πηγαδάκια απ' έξω έχοντας αφήσει τα τρακτέρ με τις καρότες αριστερά του χωματόδρομου να ξεχειλίζουν φορτωμέ-

νες ως επάνω, περιμένοντας να ζυγιστούν στη μεγάλη πλάστιγγα πριν παραδοθούν στο σιλό που με έναν εκκωφαντικό θόρυβο ρουφούσε το περιεχόμενό τους και το άδειαζε μέσα στην αποθήκη. Τις ημέρες των αλωνιών το χωριό άλλαζε ατμόσφαιρα. Η κίνηση πύκνωνε, οι ήχοι διαφοροποιούνταν, η μυρωδιά του κομμένου άχυρου τύλιγε τις καρδιές των χωρικών. Ήταν η εποχή της ανταμοιβής και οι συζητήσεις σχετικά με την απόδοση των χωραφιών μονοπωλούσαν το ενδιαφέρον.

Ο Στέργιος έκοψε ταχύτητα περνώντας δίπλα από την ομήγυρη. Τους καλημέρισε και εκείνοι ανταπέδωσαν χαμογελώντας. Μήνες είχε να δει φωτεινά πρόσωπα. Με κρύα καρδιά έσπειραν, έριξαν τα λιπάσματα, πότισαν. Με κρύα καρδιά, κάτω από τη σκιά της οικονομικής κρίσης. Οι τιμές των προϊόντων έπεφταν, εκείνες των φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων ανέβαιναν, οι επιδοτήσεις κόβονταν, οι φόροι είχαν γίνει δυσβάσταχτοι, τα δάνεια στις τράπεζες έτρεχαν. Πρόσκαιρη θα ήταν η ανακούφισή τους, το ήξερε αυτό ο Στέργιος. Στη συνέχεια θα ακολουθούσε η μάχη με τους μεσάζοντες, το παζάρεμα, η προσπάθεια για καλύτερη τιμή κι ύστερα ο ισολογισμός που θα έριχνε πάλι τη διάθεσή τους. Ωστόσο σήμερα ήταν χαρούμενοι, ζωηροί, μπορούσαν να πουν και μια κουβέντα παραπάνω για τους προύχοντες της χώρας, να τους βρίσουν ώστε να εκτονωθούν, αυτούς που τους είχαν φέρει σε απόγνωση αγνοώντας τις προσπάθειες και τις ανάγκες τους.

«Σιτάρια έκοψες, μπαρμπα-Νίκο;» ρώτησε τον ηλικιωμένο γείτονα που βρέθηκε εμπρός του.

«Όχι, παλικάρι μου. Τα σιτάρια αργούν ακόμα. Εγώ βίκο έφερα. Κι ο πατέρας σου τα κριθάρια αλωνίζει σήμερα, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι. Εκεί πάω τώρα».

«Άντε, με το καλό! Εύχομαι να έχετε καλή σοδειά!»

Το ποδήλατο έστριψε σε έναν μικρότερο χωματόδρομο αριστερά. Ό,τι και να γινόταν με το κράτος, οι χωρικοί τουλάχιστον δε θα πεινούσαν. Εκείνοι δεν τα περιμεναν όλα από την αγορά. Με τα δικά τους προϊόντα θα τρέφονταν. Είχαν σιτάρι, κηπευτικά, κοτόπουλα, αυγά. Το χωριό, εκτός από αγρότες, διέθετε και κάποιους κτηνοτρόφους. Από εκείνους έπαιρναν κατευθείαν το γάλα κι έπηζαν το δικό τους τυρί. Βέβαια είχαν στερηθεί πολλά, όμως μπρος στην κατάσταση που επικρατούσε στις πόλεις εκείνοι ένιωθαν άρχοντες. Ωστόσο όλα αυτά αφορούσαν κυρίως τους μεγάλους. Η δεινή κατάσταση στην οποία περιήλθε η χώρα δεν κατάφερε να αλλάξει σημαντικά τη ζωή του Στέργιου. Εκείνος ακολουθούσε με τον ίδιο τρόπο τη ρουτίνα του σχολείου, απολάμβανε την παρέα των φίλων του, τις βόλτες με το ποδήλατο, το ποδόσφαιρο, τις συζητήσεις με τον παππού του και τα νοστιμότατα μπισκοτάκια κανέλας που έψηνε κάθε Σάββατο η κυρία Χριστίνα, η μητέρα του, και έδιναν ένα απίστευτο άρωμα στην κουζίνα τους.

Κατέβηκε από το ποδήλατο κι άνοιξε τη φωτογραφι-

κή του μηχανή. Απέναντί του το τεράστιο John Deere αλωνιστικό μηχανοκίνητο, ιδιοκτησία ενός γείτονα, αγκομαχούσε μέσα στο καταμεσήμερο. Ένα κίτρινο τέρας με μεγάλα μαχαίρια. Με το τέλος των εργασιών, ο γείτονας θα πληρωνόταν ανάλογα με τα στρέμματα που αλώνισε. Το αγόρι, αφού έβγαλε κάμποσες φωτογραφίες, έκανε τον γύρο του αγροτεμαχίου.

Θα ενδιαφέρονταν άραγε τα μέλη του fotoschool για φωτογραφίες που είχαν για θέμα τον κύκλο της ζωής των δημητριακών; Ποιος μπορούσε να ξέρει!

«Να πάω;» ρώτησε τον πατέρα του ανυπόμονα ξεπεζεύοντας από το ποδήλατο και δείχνοντας τη μηχανή.

«Περίμενε να κάνει αυτόν τον γύρο και θα ανεβείς!» γέλασε ο κύριος Χρήστος και το ύφος του έδειχνε πως καμάρωνε τον γιο του που είχε γίνει πλέον παλικαράκι. Εκείνος του είχε εμψύσει την αγάπη για τις αγροτικές ασχολίες, ακόμα και την τρέλα του για κάθε είδους μηχανήματα. Τον έβλεπε από μικρό να εκστασιάζεται μπρος στα νέα φυτά που έσκαγαν μύτη στο μαλακό χώμα. Το παιδί τα παρακολουθούσε να μεγαλώνουν, να δίνουν καρπούς, και σ' αυτά ακριβώς τα φυτά ήταν που ανακάλυπτε την ίδια τη ζωή. Ήταν ακόμα πιτσιρίκι όταν άρχισε να κάθεται δίπλα του, καθώς ο ίδιος επισκεύαζε ή συντηρούσε τα γεωργικά μηχανήματα. Είχε αντίληψη αυτό το παιδί, μεγάλη αντίληψη σε τεχνικά θέματα. Στον ίδιο είχε μοιάσει. Ο Χρήστος Ζαρκινός είχε αποφοιτήσει από το Τμήμα Γεωργικών Μηχανημάτων του

ΤΕΙ, αλλά ποτέ δε σκέφτηκε να ασκήσει το επάγγελμα του μηχανικού. Η αγάπη για τη γη και την καλλιέργειά της τον κράτησε στο χωριό. Και όπως αποδείχτηκε, δεν έκανε λάθος. Οι τεχνικές επιχειρήσεις και τα καταστήματα στην πόλη μπορεί να ακολουθήσαν για λίγα χρόνια ανοδική πορεία, στη συνέχεια όμως τα περισσότερα έκλεισαν, λίγα ήταν αυτά που κατάφερναν ακόμα να επιβιώνουν. Η κατάσταση άλλαξε πολύ, πάρα πολύ, κι όλοι έπρεπε να παλέψουν για την επιβίωση. Γνώριζε ότι ο γιος του ονειρευόταν να σπουδάσει μηχανολόγος και τον είχε βεβαιώσει ότι θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του να τον βοηθήσει στα σχέδιά του. Προς το παρόν, όμως, χαιρόταν που τον έβλεπε ήρεμο και ευτυχισμένο, μακριά από τα προβλήματα των ενηλίκων.

Ο Στέργιος απομακρύνθηκε από τον πατέρα του ώστε να εξασφαλίσει καλύτερα πλάνα. Η αλωνιστική μηχανή, έχοντας μικρή ταχύτητα, έκοβε και κατάπινε τα στάχυα που έβρισκε μπροστά της. Πίσω άφηνε κομμένα άχυρα κι ο καρπός, μπαίνοντας μέσα στην κοιλιά της, κατέληγε στον τεράστιο κάδο που βρισκόταν ενσωματωμένος επάνω της. Πλησιάζοντας το τρακτέρ ο κάδος ανασηκώθηκε και άδειασε το περιεχόμενό του στην κοτσαρισμένη καρότσα. Ο κύριος Χρήστος πιάστηκε από τις παραπέτες και έκλεισε στη χούφτα του λίγα σποράκια. Ο οδηγός κατέβηκε και σηκώνοντας ένα πλαστικό μπουκάλι με νερό ήπια διψασμένος. Πλησίασε να περιεργαστεί τον καρπό που είχε στο χέρι του ο πατέρας του

Στέργιου. Το ίδιο έκανε και το αγόρι. Ο καρπός έλαμπε κάτω από τον ήλιο. Ευλογία Θεού!

«Πρώτης ποιότητας, και από κιλά... Καλά τα πάμε, νομίζω!» απεφάνθη ο οδηγός κι έκανε να ανεβεί πάλι στη μηχανή. Κοντοστάθηκε για λίγο κι ύστερα: «Άντε, Στέργιο, σου υποσχέθηκα να σε ανεβάσω ώστε να τραβήξεις φωτογραφίες από πολύ κοντά. Ποιος τη χάρη μου με τέτοιο συνοδηγό σήμερα!»

Το αγόρι δεν περίμενε άλλη κουβέντα. Κάνοντας τον γύρο βγήκε από την άλλη πλευρά και πήρε θέση δίπλα στον οδηγό. Η αλωνιστική μηχανή τραντάχτηκε για λίγο και στη συνέχεια προχώρησε. Ο εκκωφαντικός θόρυβος εμπόδιζε κάθε είδους κουβέντα, αλλά ποιος νοιαζόταν. Ο Στέργιος, τρία μέτρα ψηλότερα από το έδαφος, με τη φωτογραφική μηχανή έτοιμη στα χέρια του, ένιωθε Θεός.

Η Βίβιαν έχει μεγαλώσει στην πρωτεύουσα, με πολλές ανέσεις. Ωστόσο όλα θα αλλάξουν όταν η οικογένειά της αναγκάζεται να μετακομίσει στην επαρχία εξαιτίας οικονομικών προβλημάτων.

Ο Στέργιος είναι παιδί του χωριού, συνηθισμένο να ζει κοντά στη φύση. Έχει μάθει να συμμετέχει στον αγώνα των μεγάλων για επιβίωση.

Όταν τα δυο παιδιά συναντιούνται βλέπουν μόνο όσα τους χωρίζουν.

Η κοινή αγάπη τους για την τέχνη της φωτογραφίας και για ένα περιβάλλον με ροδιές, καθώς και η εμπλοκή τους στη λύση ενός μυστηρίου φέρνουν τελικά τον έναν κοντά στον άλλον.

Μια τρυφερή, αισιόδοξη ιστορία που προωθεί την έννοια της αποκέντρωσης και δείχνει ότι στη ζωή πάντα δίνονται νέες ευκαιρίες αρκεί να θέλει κάποιος να τις εκμεταλλευτεί.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN: 978-618-01-1563-5

9 786180 115635

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ.: 17977